

LORÁNTFFY ZSUZSANNA

A pataki vár erkélyén pergett a rokka, siklott a tű a Lorántffy-lánykák kezében. De ma mintha más lett volna a rokka hangja, mint egyébkor, ki-kihagyott, elakadt, s olyankor megállt a tű is a fiatalabbik lányka ujjai közt. Két megrengő szempár révedezett túl a várfalon, ismeretlen messzeségek felé.

— Egy éve lesz már, — sóhajtott fel egyszerre a nagyobbik lányka, Zsuzsanna, — hogy anyánk elment. És két esztendejénél is több, hogy Erzsikét eltemettük.

— Mindig imádkozom értük, — mondta a kis Mária komolykodó arccal, — hogy megtalálják egymást fenn az égben és hogy anya sokszor nézzen le ránk onnan fentről.

— Jól teszed, kicsim, — bölintott a nagyobbik elgondolkodó tekintettel, — az Úristen a legjobb barátja mindenkinek. Ha mindenki tudná ezt, sokkal szebb volna az emberek élete . . .

A kisebbik leánynak már tovakalandoztak a gondolatai.

— Te nem félsz, Zsuzsikám? — kérdezte, közelebb bújva a nővéréhez. — Új anyántól, gondolom, akit édesapánk hoz nemsokára!

— Nincs miért félnünk tőle, te gyerek. Úgy hírlik, komoly asszony, jó asszony. Nem is venné el édesapa máskülönben . . . Hiszen tudod, hogyan meggyászolta anyánkat, emlékezz csak, milyen szomorú volt a télen, Borbála-napkor, mikor lent a sírbolt előtt összetalálkoztunk. Egyet gondoltunk akkor valamennyien: hogy feldíszítsük a sírját, névnap üdvözlötül. De hát akárhogy is van, miattunk teszi apa. Asszony kell ide a házba, hiszen mi nem tudjuk elvégezni édesanya munkáját. Meg aztán tanulnunk is kell, ó be sokat kell még tanulnom . . .

— Minek neked az a sok tanulás, Zsuzsikám? — csicse-regte őszinte bámulattal a kicsi. — Már olyan okos vagy

úgyis! Nem is értem, minek tanulod azt a sok törvényt, meg a régi királyokat és a sok elmúlt háborút!

— Kell az, — védte az igazát Zsuzsanna. — Többet kellene tudnom, sokkal többet. Csak nehéz hozzájutni a tanuláshoz. Külföldre kellene menni, nagyhírű mesterek vannak ott, η eg kiváló tudósok, pompás iskolák . . . Ej, dolgozzunk Máriám, még meg is akarom szőni ezt a fonalat, te is készülj a hímzéssel; azt akarja édesapánk, szívesen fogadjuk vele új anyánkat . . .

*

Az új feleség, Andrassy Katalin, nem sokáig élhetett Lorántffy Mihály oldalán. A komoly, szelíd, jólelkű asszony, alig, hogy magához szorította újszülött kislányát, Katicát, már éppen olyan egyedül állt a világban Lorántffy Mihály halála után, mint a két Lorántffy-lányka. Tizennégy éves volt Zsuzsanna, mikor az édesapja meghalt, osgyáni Bakos Jánosnak, rokonának gondjaira bízva családját.

Ezzel végetértek a pataki szép napok. Pedig Zsuzsanna szívesen gondolt vissza az elmúlt egy-két esztendőre, amikor az apródsorból kikerült Rákóczi György, Ónod vár fiatal kapitánya, vitéz pajtásai kíséretében meglátogatta a pataki vár kisasszonykáit. Vagy egyenesen neki, Zsuzsannának szóltak volna ezek a látogatások?

Nem sokáig kellett várnia a fiatal lánynak arra, hogy megbizonyosodjék reménységei felől. Tizenhatodik esztendejében volt, amikor menyasszonya lett Rákóczi Györgynek, akkor már Borsodmegye főispánjának, s 1616-ban feleségül is ment hozzá.

Az esküvő után Szerencsre költöztek, mert a sárospataki birtok per alatt volt; a rokonok indította egész sor pert csak a fiatal férj erélyessége és kitartása tudta dűlőre vinni s kedvező ítéletig juttatni. A tizenhatesztendős fiatalasszony ki mondhatatlanul boldog volt, amikor mélységesen szeretett férje oldalán újból áttehette lakását a visszaítélt sárospataki várba.

Zsuzsannának rengeteg házi gondja mellett volt ideje arra is, hogy Mária hűgát s mostohaanyjuk korai halála után

Lórántffy Zsuzsanna

árvaságra jutott féltestvérét, Katinkát is szeretettel és odaadással gondozza.

A sors azonban csakhamar megfosztotta egyetlen közeli vérrokonától, Máriától is, aki György fivérének, Rákóczi Zsigmondnak felesége lett s férjének néhány hónap múlva bekövetkezett halálát csak rövid idővel élte túl.

Így hát senkije sem volt Zsuzsannának a férjén kívül, aki valóban példás szeretettel, tisztelettel, mély és hűséges vonzalommal igyekezett Zsuzsannát egy életen keresztül kárpótolni szeretetei elvesztéséért.

Bárhol járt úton, leveleiben mindig a leggyöngédebben érdeklődött felesége hogyléte, egészségi állapota felől, a nagy vadászatokon elejtett első vadat Zsuzsanna konyhája kapta s távolabbi útjairól hal, citrom, narancsküldemény, máskor tarka öv, csecsebecse jelzi, hogy Rákóczi György változatlan odaadással s gyöngéd figyelemmel gondol élete társára.

Nem maradt adósa Zsuzsanna sem a férjének gyengédségben, figyelemben, szeretetben. Megosztotta gondjait, csillapította haragját, ha arra volt szükség és sokszor hívta fel a figyelmét egy és más, nekik tett szolgálat viszonzására.

Ha Rákóczi jó gazda volt, — sokak szerint a fősvénységig takarékos, — Zsuzsanna messze földön a legjobb gazdasszony hírében állt. Nem egy levele tanúskodik arról, hogy férjének minden dolgára maga viselt gondot:

„Szolgálatomat ajánlom Kegyelmednek, mint szerelmes uramnak. Az úr Isten ő szent felsége mindennemű dolgaiban áldja meg Kegyelmedet, tegye jó szerencsésé és adjon ő szent felsége jó egészséget Kegyelmednek.

Az Kegyelmed nekem írt kedves levelét megadák, melyben az Kegyelmed jó egészségét megértettem, kinek szívem szerint örültem; mert örvendetesebb hírt sem hallhat az én szívem, mint mikor Kegyelmedet jó egészségben értem lenni. Azért Istennek neve dicsértessék, mi is tűrhető egészségben vagyunk . . . Az mi pedig az gombokat illeti, én azt is váltig siettettem az gombkötőnél és mihelyt elkészült, azontol Kegyelmed után késedelem nélkül elküldöm. Im most scofiumért és az övhöz való selyemért is elküldöttem Égre. Az lodingot is Kegyelmednek im elküldtem, engedje Isten, viselhesse Kegyelmed jó egészséggel. Kegyelmedet pedig én édesem fölötté

igen kérem, egészsége felől gyakorta írjon és magát az miben lehet, meg is őrizze s Kegyelmedet Isten ő szent felségének gondja viselése alá ajánlom, ő szent felsége őrizze, ótalmazza és tartsa meg Kegyelmedet az ő szent nevéért jó egészségben Amen. Ex Sáros-Patak 17. die octobris anno 1620.

P. S. Immár megírtam vala az levelet, hogy az Kegyelmed jó szerencsáját hallám, kit Isten ő szent felsége Kegyelmednek édesem pótolja meg és kegyelmes áldásából öregbítse s nevelje meg.

Kegyelmednek az míg él, tiszta szívvel szolgál

Lorántffy Zsuzsanna.”

De azért mély tudása, okossága elejét vette annak, hogy egyoldalúan elmerüljön a szövés, fonás, kertészkedés munkájában. Igaz, hogy mikor a fejedelem Kassáról Erdélybe menet meglátogatja őket Patakon, a csendes, békés családi fészek arculatja tökéletesen megváltozik: messze földről hozatott híres szakács, sütő, muzsikus gondoskodik az előkelő vendégek kényelméről és szórakozásáról, így gyarapítván Lorántffy Zsuzsanna gazdasszonyi jóhírét. De vendégül látván a fejedelmi párt, Rákóczi György felesége a legméltóbb arra, hogy szellemes, az értelem és tudás minden fegyverével megküzdött szóharccal fűszerezze az étkezések alatt folytatott társalgást.

Különben is szokásban voltak az eféle ebéd alatti vetélkedések minden nagyúri házban; a krónika idősebb Apafi Mihályt úgy emlegeti, mint különös kedvelőjét az ilyen vitáknak. Később ezek a — Rákócziék asztalánál megszokott — beszélgetések súlyos vallási vitává komolyodtak s nagytudású papok és tanáreberek őszinte elismerését vívták ki az eleven szellemű, éles logikájú, felvilágosodott gondolkozású Lorántffy Zsuzsanna számára.

Ezeket a vitákat az akkor már nagyobbacska Rákóczi-fiúk: György és Zsigmond is végighallgatták, akiknek nevelése édesanyjuknak mindig fontos gondja volt. Szerencsétlenül elvesztvén György előtt született Sámuel fiacskáját s Zsigmondnál fiatalabb Ferenc nevű gyermekét, — akinek halála napján férjével együtt életük végéig böjtöt tartottak, — minden aggodalmának és gondoskodásának legfőbb tárgya ez a két fiú maradt.

Érthető, hogy a családját rajongásig szerető nagyszony, aki messze vidéken híres volt történelmi, jogi, hittudományi ismereteiről, a legkiválóbb szellemi nevelésben kívánta részesíteni gyermekeit. Ha valakinek, úgy neki igazán megvolt a módja rá, hiszen házassága elejétől fogva Rákóczi Györggyel együtt gazdagon, lelkiismeretesen támogatták a sárospataki, debreceni, váradi iskolákat, főiskolákat. Anyagi támogatásukat nemcsak az iskolák felvirágoztatására szánták, hanem arra is, hogy a szegénysorsú, de kiváló képességű diákok továbbfejlődését külföldi tanulmányutakkal segítsék elő. Ettől a szokásuktól Rákóczi fejedelemmé választatása után sem tértek el s hogy a magyar iskolák mit köszönhetnek a fejedelmi párnak, arra nézve elég idéznünk Zsuzsanna udvari papjának, Medgyesi Pálnak 1640-ben megjelent könyve elé írt melegsavú, bensőséges ajánlását:

„Ha csak magam tudnám, talán ily bátran mondani sem merném, minemű drága szelídséggel, ritka példájú szép szemérmességgel, tiszta étellel, istenes együgyűséggel és mind ily nagy fejedelmi méltóságban is ennyire való maga megalázásával áldotta meg az úristen Nagyságodat. Tudom Nagyságodnak Istenhez való nagy szerelmét és engedelmességét, az idvösséges ígéhez való buzgó gerjedezéseit, úgv. hogy minden dolgai felett való gyönyörűségét annak olvasásában, hallgatásában, a felől való asztali szép beszélgetésekben helyeztette Nagyságod. Kedvelli Nagyságod az úrban annak tudós hirdetőit és világi sorsok felett becsüli. Tudjuk mindnyájan s háládatosan említjük Nagyságtoknak az egyházi szolgálatra való szorgalmatos fáradhatatlan vigyázásait és bő költségeit elannyira, hogy mind Magyarországon sok helyeken, s mind kiváltképen itt Erdélyben szegény hazánk Nagyságtoknak köszönhet sok templomokat azokhoz való áros készségekkel együtt, prédikátor tartásokat, scholákat, (iskolákat) még pedig a kiváltképen valókat, hospitálokat s több ilyen isten tisztességére való dolgokat. Majd ugyan nincsen is már nemzetünkben az orthodoxa religion oly fő schola, melyben Nagyságtok nem csak fejedelmi és főpatrónus tisztire, hanem ugyan bő költséggel való tartásra is köz nem volna. A *pataki* egészen Nagyságtoké, nemcsak hogy jószágában vagy az Nagyságtoknak, hanem minden egyéb gondviselésből is, melyben mennyit fárad s költ Nagyságtok, tudja csak az isten. A

debreceni egyik scholamestert is immár egynéhány esztendőktől fogva Nagyságtok tartja. Váradon pedig gyakrabban kettőt is tartott. A *kolozsváriak-nak* a tanítókkal egyetemben együtt-egyig Nagyságtoktól vagyon bőségesen való fizetésök. A *fejérvári* collegiumnak is, melyet az halhatatlan emlékezetű idvezült Bethlen fejedelem fundált bő költséggel Nagyságtok tanítat sok költséggel esztendőnként scholamestereket. Győznék mindeneket előszámlálni, bizony az egekben mindenek szám szerint feljegyeztetnek és amaz napon világ hallatára renddel számlálatnak elő Nagyságtoknak örök tisztességével.”

1630-ban csendes, magukbavonuló életük keretei kibővülnek: Bethlen Gábor elhunytával Rákóczi Györgyöt hívták meg Erdély fejedelmi székébe s karácsony táján, Segesvárt ki is kiáltották fejedelemmé.

Lorántffy Zsuzsanna élete ettől fogva ezer új gonddal gazdagszik. Mióta Gyulafehérvárra költöztek, roppant uradalmaik kezelése már egészen az ő vállára hárul, gabonáik, szarvasmarháik kiviteléről és pénzzé tételéről ő gondoskodik, de az ő feladata az erdélyi iskolák s bennük és általuk a református vallás épségben tartása; gazdag lélek és törhetetlen munkakedv kellett hozzá, hogy mindezek mellett ideje jusson a pataki tudós tanárokkal folytatott levelezésre s „szerelmes urának” küldött bizalmas, okos, szeretetteli levelekre is.

Neki kellett gondoskodnia arról, hogy az uradalmak jövedelméből a fejedelmi udvartartás költségein kívül Rákóczi háborús kiadásaira is teljék s míg a fejedelem a császár ellen hadakozik, élelem dolgában meg ne szoruljon; de ugyanakkor az Erdély rendje, fegyelme és törvényei feletti örökösödést is ő tartja kezében.

Szóval, tettel, okos tanáccsal készségesen állt az ura oldalán. Az asszonyi alázatnak, hitvesi szeretetnek, baráti jóakaratsnak beszédes példája az a levél, amelyben arra kéri az urát, ne vállaljon könnyelmű terheket Bethlen István kedvéért.

„Szolgálók Kegyelmednek, mint szerelmes uramnak, az úr Isten áldja meg Kegyelmedet szerencsés hosszú élettel, jó egészséggel.

Édes uram, Kegyelmed megbocsásson, ha Kegyelmed ellen vagyok írásom. Azt Kegyelmed tudja, mit kíván Bethlen István és mit ígér Kegyelmed; de kérem Kegyelmedet, hogy ha lehet, ne szerezzen Kegyelmed több adósságot, mert nem tudjuk míg élünk (meddig élünk) és neveletlen gyermekeink vannak, ha Kegyelmed megígéri Bábolnát. Mi haszna más ember igazságát megvenni? inkább bomoljon fel az a végezés, hogy sem másért kelljen fizetni. Én az Kegyelmed eddig való búsulását is fel nem vettem volna Monoráért és Bábolnáért; de másszor más is elmegyén és többet kíván. Mindazáltal — édes uram, úgy kell lenni, az mint Kegyelmed akarja . . . Ezeknek utána Isten ótalma alá ajánlom Kegyelmedet, édes uram, adja Isten, lássuk egymást jó egészségben. Költ Szamos-Újvárott, 18. febr. 1636. Kegyelmednek igaz szívből szolgáló atyafia, Lorántfy Zsuzsanna mp.”

Ugyanez év őszén a törökkel való háborúskodás okozta ezer tennivaló közepette arra is telik a nagyasszony figyelméből, hogy eszébe juttassa férjének, bizony, a gyerekek már nőnek, már emléükben is tartják, amit láttak, nem ártana őket elvinni a táborba, ha „csak egy hálásra” is.

Ennél a tábori látogatásnál már kiviláglik a két fiú közti különbség, amely az évek folyamán egyre erősödik.

Az anya egyik levelében elégedetlenül korholja Györgyöt, amiért kényesen panaszkodott a hideg miatt, a fiatalabb Zsigmond azonban szinte férfiasan állja meg helyét a tábori élet nélkülözései között.

Amint a fiúk nőnek, a fejedelemasszony egyre élénkebben vesz részt tanulmányaikban, különös örömmel tölti el, hogy a fiúk kiválóan teszik le vizsgájukat a gyulafehérvári főiskolán s gyakran mélyed érdekes eszmecserébe fiainak tudós professzoraival. Egyik ebéd feletti vitájában ellenfelével, Vásárhelyi Dániel jezsuita tanárral folytatott beszélgetése kapcsán írta meg „Mózes és a próféták” című vitairatát. Erre azonban éles és ízléstelen gúnyirattal válaszolt egy magát megnevezni nem akaró jezsuita, úgy, hogy a fejedelem, mihelyt tehetett, elkobozta a könyv valamennyi példányát s elégettette, csakhogy „kedves gazdasszonyát” a bosszúságtól megkímélje.

De amint nőnek a fiúk, azonmód nő a fejedelemasszony értük való gondja. Zsigmond ugyan inkább tudósfajta és

György készül az édesapja utódjául, de makacssága, hevessége s nem legutolsóul mulató természetete kételyeket ébreszt az apában arra nézve, alkalmas-e György a neki szánt szerepre. Mégis, 1640-ben kapitánnyá nevezi ki és 1642-ben utódjául választatja. Az összezördülések apa és fiú közt így is napirenden voltak, főként mikor György, szülei akarata és tiltakozása ellenére eljegyezte a katolikus Báthory Zsófiát.

Nehéz súllyal ült ez a jegyesség Lorántffy Zsuzsanna lelkén, mert a jegyesek „bolond s rend felett való szeretettel” ragaszkodtak ugyan egymáshoz, de egyre halogatták Zsófia áttérését a református hitre; amit pedig a lány édesanyja erősen ígért az eljegyzés előtt. A fejedelemasszony Zsigmond fiával együtt meglátogatja őket Somlyón, de szintén csak biztatást kap az áttérésre vonatkozólag, amely az 1643-ban megtartott menyegző után történt csak meg. A tizenöt éves, szerelmes Báthory Zsófia igyekezett kedvébe járni az anyósának s biztosította róla, hogy nem félelemből, vagy kedvezésből, hanem igaz hittel tért át. De a lelke mélyén nem bír elszakadni a vallásától s a fiatalasszony pénteki böjtje nagy és sok vitára ad alkalmat György és szülei között. Az öreg fejedelem szigorúsággal is rákényszerítené menyére a maga meggyőződését, György azonban mindvégig tiszteletteljesen, de határozottan védekezik: „Hiszen, ha vagy szép szóval, vagy keménységgel végben vittem volna, magam lettem volna oka Nagyságtok búsulásának s magaménak is” — írja a kitérés kérdésében, még esküvő előtt.

Ez az álláspontja s házassága egy kicsit elidegenítette szüleitől s ámbár a fejedelemasszony bölcs elnézéssel árasztotta rá tovább is szeretete melegét, nem egyszer kellett simogató kézzel közbelépnie, hogy apa és fia is békén megférjenek egymással.

1644-ben, amikor a fejedelem táborba száll a császár ellen, György kormányzó lesz; de a pénzügyi dolgok bizony a fejedelemasszony kezében maradnak továbbra is. Az udvarbírák, harmincadosok, prefektusok, kamaraispánok egyenesen az ő fennhatósága alá tartoznak. György édesanyjával együtt intézi az Erdélyben felhalmozott készletek szállítását s türelmetlenül vágyik ki a harctérre apja mellé. A fejedelem azonban, — mikor tél beálltával a hadakozás szünetel, — Zsigmondot hívja ki magához Ónodra.

A linzi békekötés után rövid boldog és békés idő következik a nagyasszony életében. Nagy családi örömet szerez György első gyermekének, a későbbi I. Rákóczi Ferencnek megszületése. A következő esztendőben, második gyermeke születésekor György az édesanyját kérdezi meg, mi legyen a gyermek neve. Lorántffy Zsuzsanna is mindvégig mélyszéges szeretettel és elnézéssel kíséri György kalandos terveit, zilált életét, de a fejedelem halála után, 1648-tól fogva, mégis Zsigmond jelenti számára az élet egyetlen szépségét. György viselkedése a kellemetlenségek egész sorát nyitja meg. Minthogy a török csak akkor ismeri el fejedelemmé választatását, ha 30.000 aranyat kap hátralékos adó fejében, György indulatos levélben bizonyítgatja anyjának, hogy ezt a terhet, amelyet apja hagyott rá, a fejedelemasszony köteles fizetni.

Komoly és méltóságteljes az anya válasza, hiszen nem a fizetség, hanem a levél hangja keserítette őt. Megérténé György indulatosságát, ha látná annak nagy szegénységét s az ország veszedelembé kerülne a dolog miatt. De hiszen csak 30.000 aranyról van szó! „Az már megvan, ha én tőlem kellett kielégetnie. Azért, ha el nem engedik, ne légy olyan búval, az országot se hagyd el . . .” Kifizeti, amit György kíván tőle, de Zsigmonddal együtt elhagyja Erdélyt s csak vendégképpen látogat oda azontúl.

Patakra vonul vissza kisebbik fiával, s csendes egyetértésben él vele, mialatt György mulató társaságban szórakozik Fehérvárt.

Lorántffy Zsuzsanna hűséges segítőtársat kap Zsigmondban kedvenc terve megvalósítására: mindent megtesznek együtt a sárospataki főiskola felvirágoztatására. A leghíresebb külföldi mestereket hívják meg, öt-hat kiváló tanítója és saját nyomtatóműhelye van a főiskolának, amelyet pénzzel, könyvvel, birtokkal gazdagítottak. De nemcsak maga az iskola részesült minden kedvezésben, hanem arról is gondoskodtak, hogy a vidék értelmes jobbágy gyermekei ingyen nyerjenek tehetségüknek megfelelő kiképzést.

1651-ben Zsigmond fiatal asszonyt vezet édesanyja ölelésre tárt karjába. Frigyes, pfalzi választófejedelem Henrietta leányát hozza Patakra s a nagyasszony megértő szeretettel gyönyörködik a fiatalok boldogságában. De csak rövid ideig: a kedves, szelíd hercegnőt néhány hónap múlva a pataki

templom sírboltja fogadja magába és Zsigmondot semmi sem tudja megvigasztalni bánatában. György is meleg, őszinte szavakkal siet vigasztalására:

„ . . . kérjük is kegyelmedet, az felettébb való szomorúságnak hagyjon békét, azzal magát ne eméssze, vele semmi hasznot nem szerez, fel sem támaszthatja, ellenben magának nyavalyát szerezvén, nekünk s asszonyunk őnagyságának nagy keserűséget. Látja Isten, édes öcsém uram lelkünket, ha váltható volna, kegyelmedért vérünkkel is segítenők fel-támasztását ...”

De Zsigmond bánata nem nyer enyhülést. Anyja biztatására Erdélybe indulnak, ott himlőt kap s menyegzőjét követő esztendőben már tőle is megfosztja a halál a vigasztalan fejedelemasszonyt. Még kiterítve fekszik Zsigmond, mikor György betegségéről regél a hír. György himlője azonban szerencsére megenyhül s a nagyasszonyt megkíméli a végzet attól, hogy ezt az utolsó gyermekét is el kelljen temetnie. Nyolc hosszú esztendőt küzd még végig, aggodalommal kísérve a heves, meggondolatlan fiatal fejedelem kudarcba fúló háborúit. Végig kell néznie, hogyan mállik szét György kezében a fejedelmi Rákóczi-vagyon, hogyan pusztul el a törökök lábnyomán az egész életük munkájával naggyátett gyulafehérvári főiskola; de György háborúban bekövetkezett halála előtt két hónappal, Isten kegyelmes rendelése szerint örökre lehunyja a szemét.

Ezüstkoporsó és királyi öltözék fedte hült testét, — de senkisémet kísérte a koporsót övéi közül. Györgyöt Déva ostroma tartotta fogva, a többiek pedig már régen beléptek a megismerés kapuján, amely most megnyílt a nagyasszony tudást szomjazó lelke előtt is.

Rímek sora és dicsőítő írások serege tartja fenn emlékét a kegyeletes utókor előtt, de bizonytalannal nincsen dicsőítő írás és magasztaló ének, amely igazabb, teljesebb és kifejezőbb volna a fejedelem harminc évi házaseset után írt végrendeletének szavainál:

Györgyről és Zsigmondról intézkedvén, azt kívánja, hogy „mindketten függjenek anyjuktól”, akinél ő, mióta az Úr Isten összehozta kettejüket, „szebbet, okosabbat, gazdagabbat s akármilyen dicséretre méltóbb személyt” nem látott.

R. Radó Lili.